www.zlatnaroza.bg

ФЕСТИВАЛЕН БЮЛЕТИН

сряда, 7 октомври, 2015г.

1

100 ГОДИНИ YEARS БЪЛГАРСКО BULGARIAN КИНО CINEMA

ВАРНА 2–11 ОКТ. 2015

33 ФЕСТИВАЛ НА БЪЛГАРСКИЯ ИГРАЛЕН ФИЛМ ЗЛАТНА РОЗА

Един фестивал на 33!

Снощи се откри 33-тото издание на фестивала. Съдбовно число в историята на българското кино. Христовата възраст, която Христо Христов не забрави за дълги години. След век живот, родното кино все още продължава да бъде в сянката на живота, в който живеем. Нека да си пожелаем да излезем от „тъмната страна на Луната" и да бъдем озарени от светлината на киното. За много нови и изпълнени с вдъхновени е и благодат истории. Както ни завеща бай Васил Гендов.

още снимки >> 8 стр.

100 ГОДИНИ YEARS БЪЛГАРСКО BULGARIAN КИНО CINEMA

Три жени на фона на морето

ЗА КЪДЕ ПЪТУВАТЕ?

Боряна Матеева:
Пътувам за морето на непознатото българско кино и съм много любопитна да видя какво ме очаква там – дали ще е спокойно или ще има мъртво вълнение. Лично аз не съм гледала нито един филм от програмата и съм като бял лист хартия, който чака да бъде запълнен.

Антония Ковачева:
Пътуваме към Голямото българско кино, надявам се. Към един колегиален, интересен и надявам се драматичен фестивал, защото, ако не е драматичен, няма да е интересен.

Геновева Димитрова:
Пътувам за Варна, за българското кино и за фестивала „Златна роза". Страшно са ми любопитни да ги видя в контекст. Има много филми, много дебюти и е радостно, че младите хора са толкова различни. Морето е неизбежно чуден фон на случващото се в българското кино. Достатъчно е само да погледнеш сутрин към него и ФКЦ. Нямам търпение да стигаме тая Варна и да започне фестивала – да тече изморителния критически труд.

ЯНА ТИТОВА (РЕЖ. НА „СОЛВЕЙГ"): „ПРЕД МЕН СЕ ОТВАРЯ ЕДИН ТОТАЛНО НОВ ХОРИЗОНТ"

Разкажи ни повече за филма.
Филмът е по разказ на Йордан Йовков („Песента на Солвейг"). С него кандидатствах в специалността актьорско майсторство в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов" (проза), но така се случи, че никой никога не го чу. Този текст не излезе от мен. После си мислех да го използвам в занятията по „Сценична реч" или в спектакъл, но се отказах. Интересното е, че продължаваше да си стои в мен като нещо неизказано. По-късно, когато открих киноезика, си казах, че аз трябва да изиграя главната роля. Това е генезисът на идеята и въобще не съм си мислила, че един ден аз ще го режисирам, но след като направих „Мостът" , си казах, че най-накрая съм готова да реализирам идеята си. Много по-вълнуваща за мен е работата като режисьор и цялата работа по случването на един проект. Пред мен се отваря един тотално нов хоризонт.

Освен нов документален филм и „Солвейг", ти спомена, че си приключила и дипломния си филм „Къщата". Как успя да намериш време и да участваш в новия филм на Павел Веснаков - „Зевс"?
Не знам как Павката ме видя в това амплоа. Аз просто се почувствах много добре в тази роля. Особено като дойдоха хората от масовката, които си бяха от селото и аз трябваше да се слея с тях. Много се радвам, че ми се отдаде възможността да играя нещо различно, защото обикновено играя друг тип роля. Интересното е, че сега вече като режисьор се чувствам много комфортно, защото аз решавам какво и как да правя.

Василена Василева

07.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Солвейг"
реж. Яна Титова

Светла Цоцоркова (режисьор на „Жажда"): „Публиката възстановява доверието си към родното кино"

Това е пълнометражен дебют за Вас. От къде дойде идеята на сценария?

Израснала съм в странджанско село. Всеки ден баба ми пътуваше до Приморско, където переше чаршафи в тогавашния Международен младежки център. Целият свят за нея преминаваше през тях. Като дете прекарвах много време сред стотиците развяти чаршафи. Разбира се в сценария мекотата на детските спомени е изострена от дистанцията на времето.

Лесно ли се работи с млади актьори, които всъщност натуршчици ли са? И същевременно - имена като Васил Михайлов, Стефан Мавродиев и Ивайло Христов?

Дълго търсих кой да играе децата. Направих много проби с тийнейджъри, докато попаднах на Александър и Моника. В този случай по-трудното беше намирането им. Работата с тях беше като с професионалните актьори. Докато пишехме сценария, знаех кой ще играе ролите на възрастните персонажи. Да се работи с опитни, умни, чувствителни и с чувство за хумор актьори е много хубаво. Работата върви бързо и лесно. Разбира се това е и предизвикателство. Имаше борба, но и без нея няма как. Аз съм доволна от резултата. Дано и те не съжаляват за участието си във филма, като го видят.

Какъв тип "жажда" преследва персонажите?

В света на нашите герои не се случва нищо. Дните им са еднакви и монотонни. Въпреки това, този свят е хармоничен. Всяко нещо е на мястото си, йерархията е ясна. Това е един аскетичен свят, но липсата на изкушения го прави част от рая. Пристигането на сондьорите отприщва желанието им да докоснат света на другите. Тогава личният им свят се пропуква. Хармонията изчезва. Пред тях се отварят огнените врати на ада.

Премиерата на филма беше на фестивала в Сан Себастиан. Как го прие публиката?

Беше селектиран в категорията „Нови режисьори". Публиката беше изключително добронамерена, любопитна и отворена за различни естетически търсения. Прожекциите в претъпкани зали, в които зрителите ставаха на крака и ни аплодираха след края на филма, е още в очите ни.

Каква реакция очаквате от българската публика на фестивала „Златна роза" и след това?

Струва ми се, че българската публика възстановява доверието си към родното кино. Ако хората открият себе си на екрана, те ще повярват на историите, които разказваме. Натрупани са планини от недоверие, трябва да ги взривяваме, или да копаем тунели в тях. Имаме да извървим още много път едни към други – зрители и автори. Важното е да не спираме да крачим.

Пламен Михайлов

07.10.2015, 18:00 ч. , Зала 1
„Жажда"
реж. Светла Цоцоркова

ЛЮБО ЙОНЧЕВ (РЕЖ. НА „ПАДАЩА ЗВЕЗДА"): „ВСЯКА МАЙКА БИ ЗАЩИТИЛА ДЕТЕТО СИ"

Защо избрахте да покажете гледната точка на майката, а не тази на момчето?
Идеята се зароди от факта, че повечето филми, които се правят от млади хора са от тяхната гледна точка. За мен беше интересно да разберем чувствата на майката. Да видим как тя преживява нещата, които се случват.
Хората ще разпознаят ли себе си в историята, и ако да, защо?
Вярвам в това. Спрях се на концепцията за семейство от средната класа. Много българи попадат в тази категория.
Персонажът на Стефан Попов отражение ли е на повечето млади хора?
Донякъде, но не твърдя, че всички млади хора са като него. Той е изграден на базата на моето поведение, когато бях на тази възраст. Отдръпнат е, не иска да му се месят в живота и все още не разбира напълно поведението на майка си.
Позицията във филма относно избора на майката (Стефка Янорова) е ясна, но какво е личното Ви мнение. Мислите ли, че всеки родител би поел вината за извършено от детето престъпление?
Да, всяка майка би защитила детето си. Тя осъзнава грешката му и се поставя на мястото на другата жена, но инстинктите ѝ са такива.

Деница Даскалова

07.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Падаща звезда"
реж. Любо Йончев

ЯСЕН ГЕНАДИЕВ (РЕЖ. НА „ПРАЗНИ ПРИКАЗКИ"): „СЦЕНАРИЯТ Е НАПИСАН ПО ИСТИНСКИ СЛУЧАЙ"

Вие учите и живеете в Италия, но филмите, с които участвате на фестивала са копродукция. След завършването си мислите ли да работите в България?
Разбира се. Аз вече имах възможност да работя върху няколко проекта в България, а новият ми късометражен филм **„Правила"** (с продуцент Гергана Станкова, Менклипс) ще бъде реализиран с подкрепата на Националния филмов център.
Началото на филма **„Празни приказки"** предполага разрив в отношенията между персонажите по линия на изневярата.
Какво Ви подтикна да промените този ход и да погледнете на историята им през криминалния елемент?
Сценарият е написан по истински случай и отговаря на случилото се в реалността. Моралната дилема на главната героиня пред разкритието на една евентуална изневяра не би била толкова интересна и многопластова, както тази, която тя изживява във филма.
Как попаднахте на тази история?
Случайно попаднах на разказа на едно момиче. Вярвате или не, не мога да кажа повече, защото хората, които провеждат тези подслушвания са изложени на много голям риск, ако гласовете в слушалката разберат имената им…
Към какъв жанр ще се насочите при бъдещите си проекти, бихте ли използвали отново истории по действителен случай?
„Правила", за който вече споменах е вдъхновен също от истинска история, но най-новият ми късометражен проект е с научно-фантастични елементи и е базиран върху разказ написан от баща ми, Генади Генадиев.

Деница Даскалова

07.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Празни приказки"
реж. Ясен Генадиев

Цветодар Марков (режисьор на „Докато Ая спеше"): „Ако не си достатъчно силен е възможно да се откажеш"

Защо избрахте пиесата, която се играе във филма да е „Ричард III"?

Много мога да говоря по темата, но ще се опитам да обясня основните „опорни точки". Във филма се обръща внимание и на пиесата „Вуйчо Ваньо". Двете пиеси са силно обвързани с персонажа във филма. Има преход от „Ричард III" към „Вуйчо Ваньо". Това, което се разбира е, че актьорът играе пиесата от пет години и постепенно от персонажа на Ричард III преминава към вуйчо Ваньо. Ричард III иска да промени света, да се опълчи и го прави, а вуйчо Ваньо иска същото, но няма волята да го направи.

Във филма доста ясно показвате, че има актьори, които търсят материална изгода в работата си…

Трябва да се обърне внимание на персонажа на младата актриса. Тя гори за изкуството. Всички актьори са били така, но тя вижда нещо друго от страна на колегите си. Целият ѝ свят е преобърнат, защото те казват: „Кариерата ти зависи от медиите". Мечтите се сблъскват с реалността, и ако не си достатъчно силен е възможно да се откажеш, но можеш и да продължиш. Тогава, ако избереш да продължиш, се сблъскваш с това, че заплащането в театъра не надвишава четиристотин лева.

Следват редица проблеми – ако не си от София – трябва да плащаш квартира, а ако имаш дете… При това положение, актьорите са принудени да работят и други неща. При по-внимателен поглед ще забележите нещо, което съм изградил във филма – материалният статус на всеки от персонажите. Това е начинът, по който героите поръчват на бара. Този, който дублира се притеснява за всяка стотинка, главният персонаж работи само в театъра и разчита на вересия, а телевизионната звезда – черпи всички. Това е лицето на един театър да чака аванс, за да си плати сметката. В Министерството на културата чистачката получава повече от един актьор. Лошото е, че ситуацията не е по-различна и за художници, и за музиканти. Културата в България е на заден план. Учители също не получават необходимото. Държавата не се интересува от базисната движеща сила на човечеството – образованието, а да не говорим за изкуството. Хората, които се занимават с тези две неща са герои.

Във филма използвате един похват – изграден е контрапункт на реалността, и това е светът на детето.

Важно е, че Ая спеше през цялото време, докато се случваше всичко. Тя не стана свидетел на всички тези сцени между баща ѝ и останалите персонажи. Тук съм задал една надежда, че поне следващото поколение няма да търпи униженията, на които са подложени актьорите днес.

Има тенденция театрите да привличат все повече филмови и телевизионни звезди в постановките си, за да спечелят по-голяма аудитория. Това позитив или негатив е за филма?

Много голяма част от актьорите, които работят в телевизията и киното, имат постижения и на сцената. Например Юлиан Вергов участва в доста сериали, но сега получи награда „Икар". Разбира се, има и други примери, които показват обратното. Има актьори, които често участват в шоупрограми и те са подходящи само за това. Халтура винаги е имало. Хората имат нужда да се зарадват, да се посмеят. Аз не искам да правя това, но не съм против. Лошото става, когато това е държавна политика – политиците са аматьори и изискват и от професионалистите да станат такива. Политиката сама по себе си се превръща в халтура. Това вече не е нормално и е пагубно. Когато министърът на културата говори за изкуството, като за финансова тежест и не може да даде дефиниция на думата култура, става ясно, че нещата не вървят на добре.

Деница Даскалова

07.10.2015, 16:00 ч. , Зала 1
„Докато Ая спеше"
реж. Цветодар Марков

Таня Чернева (РЕЖ. НА „МАЛКИ ОБЯВИ"):
„ТОВА Е ИСТОРИЯ ЗА ТОВА В КАКВО СЕ ПРЕВРЪЩА ЛЮБОВТА СЛЕД ВРЕМЕ"

Как се появи идеята за „Малки обяви"?
Идеята за **„Малки обяви"** е инспирирана от истинските връзки в живота на всеки един от нас. Това е история за това в какво се превръща любовта след време, когато хората се оказват от различни светове.

Как се стигна до избора Ви на актьорския състав?
Лицата на хората говорят. Историята им е написана върху тях. Избрах двамата актьори, защото видях в техните лица, разказана историята.

Как протече снимачният процес на „Малкия обяви"? Къде се проведоха снимките?
Снимките протекоха в изключително спокойна и приятелска обстановка. Радвам се, че работих с професионалисти.Продукцията беше в София, в парк близо до апартаментът, който беше специално декориран за филма.

Какви са следващите Ви проекти и какво да очакваме от Вас в скоро време?
Предстои ми следващ късометражен проект, както и пълнометражният ми дебют, отново вдъхновени от любовта и в какво се превръща тя с времето.

Симона Петрова

07.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Малки обяви"
реж. Таня Чернева

Михайло Коцев
(РЕЖИСЬОР НА „ПРОШКА"):
„ПРОШКАТА Е УНИВЕРСАЛНА ЗА ЦЕЛИЯ СВЯТ"

Как се появи идеята за "Прошка"?

Идеята се роди, когато заедно със сценариста на филма работихме заедно, довършвайки филма **„Яловина"**. От тогова минаха четири години. За бъдещата историята прочетохме в сръбския вестник „Блиц". Първоначално искахме да снимаме Сърбия, но впоследствие променихме малко нещата. Бях впечатлен от Сирни Заговезни – празник, който въпреки, че сме източноправославни християни, не отбелязваме в Сърбия, за разлика от вас. Все пак нашите народи имат едни и същи проблеми, страхове, трудности, а самата прошка е универсална за целия свят, без нея не бихме могли да съществуваме.

Как се стигна до избора ви на Ованес Торосян и Любен Чаталов в главните роли?

Още докато писахме сценария знаехме, че ролята е за Ованес Торосян. От самото начало Овата (Ованес Торосян), беше наясно, че този филм е без финансиране, и че го правим с много малко средства. И въпреки това той се включи активно и даде всичко от себе си. За Любен Чаталов мога само да кажа, че беше голяма чест да работя с него.

Как протече работата Ви с оператора Николай Бекярски?

Николай от самото начало повярва в проекта. Работихме усилено, не беше лесно, имайки предвид сложността на филма. Главното действие се развива през нощта, а както знаем за всеки един оператор е огромно предизвикателство да се работи през нощта. Но освен Ники на терен имахме страхотен екип, без който нещата никога не биха могли да се случат. Филмът е екипно творчество, а не на един или двама човека. А е и още по-трудно, когато се прави с много малко пари.

Симона Петрова

07.10.2015, 14:00 ч. , Зала 1
„Прошка"
реж. Михайло Коцев

БЛИЦ

Християн Ночев (продуцент на „Докато АЯ спеше"): „Качеството често не зависи от парите"

Филмът „Докато Ая спеше" е финансиран чрез допълнителната нискобюджетна сесия на Националния филмов център (НФЦ). Може ли да се работи спокойно и качествено при този значително по-малък бюджет?

Може, ако знаеш какво правиш! Идеята за нискобюджетна сесия НЕ включва презумпцията, че за ограничено финансиране трябва да кандидатстват всички филми, които не са минали в „нормалните" сесии. Тя предполага, че това са проекти, които са специално създадени, за да бъдат реализирани при тези условия. Сценарият на „Докато Ая спеше" беше основно преработен, за да успеем да се вместим в този бюджет. Не бих казал, че това е компромис! Качеството често не зависи от парите, а от чувството за отговорност, художествените критерии и творческата изобретателност на авторите.

Деница Даскалова

Майа Виткова (реж. на „Виктория"): „Реакциите са емоционални по различен начин"

„Виктория" започва с надпис: „по истински случай". Доколко Вашата реална лична история съвпада с историята от екрана?

Ключовите моменти в историята между майката и дъщерята са автобиографични. Най-важното в този филм е личната история – тя е преживяна. Разказвайки, стъпвам на нещо, което познавам и това е важно за мен. Именно по тази причина написването на първия трийтмънт се случи толкова бързо.

Филмът е изпълнен със символи и метафорични сцени. Как очаквате да бъдат приети тези епизоди от филма в България?

Откъс от интервюто публикувано във Фестивален бюлетин „Златна роза", брой 3, 14.10.2014

Имаме много интересни и много различни мнения и реакции. Хора, които не припознават филма като близък до тях идват да го гледат втори път. Много е странно. Има хора, които излизат от залата и искат да те прегърнат. Реакциите са емоционални по различен начин.

Излезе един текст на Андроника Мартонова, който е покъртителен. Имах усещането, че човекът, който го е писал е правил този филм. Много особено усещане за принадлежност. И това е човек, който два пъти е гледал филма.

Не искам да кажа, че мненията са само позитивни. Един зрител написа на стената на **„Виктория"**, че филмът го е подразнил – с дължината на кадрите, с голотата на Ирмена Чичикова. Но след това казва: „И на другия ден мислех за него."

Росен Спасов

Калоян Патерков (реж. на „SMS до мама“):
„Младите режисьори мечтаят да работят с опитни актьори“

Как се работи с толкова опитни и талантливи актьори като Меглена Караламбова и Марин Янев?

Те се отзоваха и решиха да ми помогнат. Заедно съкратихме реплики и сцени. Идеите им бяха страхотни и така сценарият стана много по-камерен, простичък и достатъчно съдържателен. Аз самият съм актьор и знам, че актьорът се чувства добре с точните думи.
Апелирам колкото се може повече такива актьори да участват в късометражни продукции, защото младите режисьори копнеят да заснемат филм с такива титани. Смятам, че точно с тази формула на смесване на опита на старото поколение с въображението и новите идеи на младите, киното ни ще просперира!

Какъв тип истории искаш да разказваш чрез филмите си?

Обичам да търся новите изразни средства, като режисьорски решения, като игра с киноезика. Също така, много е важна историята, която се разказва. От седем години работя в Дом на киното и имам наблюдения какво въздействие имат върху зрителите някои филми и смело мога да кажа, че има и такива, които пълнят салона, карат хората да се усмихват и да погледнат на света по нов начин. Такива филми харесвам.

Катерина Ламбринова

Откриване
Един фестивал на 33

снимки: Темелко Темелков

Фестивален бюлетин, брой 1, 07.10.2015г., Варна
www.zlatnaroza.bg

НАЦИОНАЛЕН ФИЛМОВ ЦЕНТЪР
BULGARIAN NATIONAL FILM CENTER
www.nfc.bg

www.natfiz.bg

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ
Институт за изследване на изкуствата
www.artstudies.bg

INTERHOTEL CHERNO MORE VARNA-BULGARIA
www.chernomorebg.com

Отговорен редактор: Пламен Михайлов
Редакционен екип: Деница Даскалова (denitza.ruslanova@gmail.com)
Пламен Михайлов (plamen_mihailov@yahoo.co.uk)
Симона Петрова (simona_peetrova@abv.bg)
Росен Спасов (rosenspasov@banskosp.com)
Марко Салиери (marco_salieri@abv.bg)
Катерина Ламбринова (katerina.lambrinova@gmail.com)
Василена Василева (oi_vass@yahoo.com)
Глава на бюлетина: Лиана Димитрова (dimitrovaliana@gmail.com)
Графично оформление: Александра Елезова (alexandra.elezova@gmail.com)
Ръководител на проекта: д-р Деян Статулов (dstatulov@abv.bg)
Основател на проекта: проф. Александър Янакиев